

[Alsing Andersen.]

på visse steder og i kortere eller længere tid at udsende socialattachéer.

Både i bemærkningerne til lovforslaget og i den højtærede udenrigsministers skriftlige fremsættelsestale har man været inde på spørgsmålet om statens møblering af gesandtskaber, ambassader o. s. v. Herom vil jeg gerne sige, at vi for vort vedkommende altid har været tilhængere af, at man på rimelig måde søgte at løse dette spørgsmål. En hel del er jo også udrettet, men måske ville man have sparet adskillige penge, hvis man allerede tidligere havde taget noget kraftigere fat. Derved er der jo imidlertid ikke noget at gøre. Vi er tilfredse med, at spørgsmålet stadig er under observation. Vi mener, at rent bortset fra de penge, som kan spares på flytteomkostninger, hvor det drejer sig om at flytte store møblemener fra den ene side af jordkloden til den anden, kan staten ikke, i hvert fald ikke i vore dage, forudsætte, at de tjenestemænd, der er tale om at udsende til sådanne opgaver, selv skal kunne møblere lokalerne, lige så lidt som man kan forudsætte, at de skal have private penge med til drift af deres embeder. Vi håber derfor, at de undersøgelser, der foregår, snart vil kunne tilendebringes, så at man igennem de nødvendige bevillinger efterhånden på rimelig måde kan løse de opgaver, der her er peget på.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne tillade mig overfor den højtærede udenrigsminister at nævne et spørgsmål af særlig karakter. Jeg ved ikke, om det kan få nogen indflydelse på dette lovforslags affattelse, det er jo ikke sikkert, men jeg vil alligevel gerne have lov til at anmelde det overfor den højtærede udenrigsminister som et spørgsmål, jeg mener det rimeligt at drøfte i det udvalg, vi gerne ser nedsat om disse problemer. Det er spørgsmålet om tilrettelæggelsen i udenrigsministeriet af arbejdet med De Forenede Nationers problemer.

Hvis man ser i udenrigsministeriets kalender, hvor der er en oversigt over ministeriets organisation, lægger man mærke til, at Europarådets problemer behandles af sit særlige kontor, og NATO-problemerne behandles af et særligt kontor. Opgaverne er altså her koncentreret indenfor et bestemt ansvarligt organ. Derimod er fra gamle dage de forskellige problemer, der efterhånden er kommet til behandling i De Forenede Na-

tioner, spredt over en række forskellige kontorer. Det har der sikkert ikke været noget at sige til i den tid, der er gået, og jeg ved heller ikke, om man i øjeblikket skal tænke på at centralisere alle problemerne under eet FN-kontor i udenrigsministeriet. Den opfattelse har jeg slet ikke; jeg mener blot, det kunne være rigtigt at få drøftet spørgsmålet, om det ikke var rimeligt at tænke på nogen rationalisering af arbejdet, således at der på en eller anden måde skabtes et samlende organ indenfor udenrigsministeriet, som kunne skabe det almindelige overblik, tilrettelægge arbejdet ud fra de erfaringer, der er gjort, og med henblik på de opgaver, der trænger sig på; at der altså var et bestemt organ, som havde ansvaret for hele dette arbejde. For øjeblikket er det ikke tilfældet, såvidt jeg kan skønne, og jeg har i alt fald den opfattelse, at det ville være nyttigt at få drøftet spørgsmålet, ikke mindst nu, da Danmark er medlem af De Forenede Nationers sikkerhedsråd. En mere centraliseret tilrettelæggelse af arbejdet ville sikkert kunne have betydning i al almindelighed for delegationen ved De Forenede Nationers generalforsamling, men navnlig for vore faste delegerede, der nu repræsenterer Danmark i sikkerhedsrådet, og som i de kommende 2 år ved adskillige lejligheder muligvis kan få brug for både meget hurtig og effektiv besked og for direktiver om stillingen til forskellige problemer. Derfor tror jeg for mit vedkommende, at tiden er inde til at overveje en sådan rationalisering af FN-arbejdet indenfor udenrigsministeriets administration, og jeg henstiller, at vi får en drøftelse af problemet i det udvalg, som jeg skal tillade mig, når forhandlingerne er sluttet, at foreslå nedsat.

Himmelstrup: Den lov om udenrigstjenesten, som blev gennemført i sommeren 1945, betød en meget betydelig udvidelse både personelt og økonomisk af udenrigsministeriets virksomhed, idet der blev oprettet et meget stort antal nye chefposter, ligesom der på anden måde også fandt udvidelser sted, først og fremmest med hensyn til ansættelse af de såkaldte specialattachéer. Rigsdagen gik med dertil dengang, omend med nogen betænkelighed, fordi vi syntes, vi dengang levede i en, det kan man i hvert fald sige, udenrigsministeriel højkonjunktur, som man ikke var helt sikker på ville vare ved. Derfor indsatte rigsdagen